

DECIZIA Nr.71 **din 9 februarie 2021**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1) lit.a) teza întâi, ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară

Publicată în Monitorul Oficial nr.539 din 25.05.2021

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Benke Károly	- magistrat-asistent șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1), ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2943D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției de neconstituționalitate doamna Linda Zenovia Timofan, cu împuternicire depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent șef învederează faptul că domnul Valentin Paul-Trucă, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1706D/2019, domnul Dorin Teșeleanu, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.3240D/2019, domnul Georgică Giurgiucanu, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.31 alin.(1) lit.c) din Legea nr.304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.58D/2020, și al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1) lit.a) și f), ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2067D/2020, și domnul Aurel Constantin Muntoiu, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.94D/2021, au solicitat conexarea acestor dosare la Dosarul Curții Constituționale nr.2943D/2019.

4. Reprezentantul Avocatului Poporului solicită conexarea dosarelor, în timp ce reprezentantul Ministerului Public se opune acestor solicitări, apreciind că nu este posibilă conexarea dată fiind calitatea persoanelor care le-au formulat.

5. Curtea constată că persoanele care au solicitat conexarea dosarelor nu au calitate procesuală activă în prezenta cauză, astfel că, având în vedere art.36 din Codul de procedură civilă coroborat cu art.14 din Legea nr.47/1992, cererile acestora nu pot fi analizate în cadrul procesual circumscris prezentului dosar.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia, arătând, în esență că, în considerarea art.73 alin.(3) lit.l) și a art.147 alin.(4) din Constituție, constituirea completurilor se reglementează prin lege organică, și nu prin acte administrative cu o putere juridică inferioară legii emise de colegiile de conducere ale instanțelor. Aceste acte administrative nu pot viza procedura de judecată, mai exact modul de desemnare a membrilor completurilor de judecată, sens în care se invocă Deciziile Curții Constituționale nr.685 din 7 noiembrie 2018 și nr.417 din 3 iulie 2019.

7. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr.27 din 22 ianuarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Adresa nr.19696 din 6 noiembrie 2019, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.8593 din 6 noiembrie 2019, în temeiul art.146 lit.d) teza a doua din Constituție și al art.32 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **Avocatul Poporului a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1), ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară.**

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se arată că, prin raportare la considerentele Deciziilor Curții Constituționale nr.685 din 7 noiembrie 2018 și nr.417 din 3 iulie 2019, reglementarea compunerii completurilor de judecată trebuie realizată prin lege, și nu prin acte ale colegiilor de conducere ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și ale celorlalte instanțe judecătorești. Se susține că actele colegiilor de conducere au caracter administrativ, sens în care se invocă Decizia Curții Constituționale nr.685 din 7 noiembrie 2018. Prin urmare, un act având o astfel de natură nu poate viza aplicarea și interpretarea legii de procedură. Întrucât modul de desemnare a membrilor completurilor ține tocmai de aplicarea normelor procedurale, colegiile de conducere ale instanțelor judecătorești nu pot adopta acte administrative în acest domeniu. În caz contrar, ar prelua atribuții jurisdicționale din chiar sfera de competență primară a puterii judecătorești. Totuși, textele criticate permit adoptarea unor acte administrative în domeniul menționat, încălcând astfel competența puterii judecătorești. Se mai apreciază că se încalcă și dreptul la un proces echitabil, invocându-se jurisprudența anterioară a Curții Constituționale.

10. Se consideră că textele criticate nu respectă exigența de reglementare în privința organizării și funcționării completurilor, ca structuri componente necesare organizării și funcționării instanțelor, prin lege organică. Astfel, un element esențial al organizării și funcționării instanțelor, și anume constituirea completurilor, este dat în competența colegiilor de conducere, organe administrative care, prin acte administrative cu o putere juridică inferioară legii, devin abilitate să reglementeze aspecte a căror reglementare trebuie realizată prin norme de nivelul legii organice.

11. Se mai invocă încălcarea caracterului general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, apreciindu-se că argumentele de neconstituționalitate reținute în Deciziile Curții Constituționale nr.685 din 7 noiembrie 2018 și nr.417 din 3 iulie 2019 se aplică *mutatis mutandis* și în privința textelor criticate.

12. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) și art.33 din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. La dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere *Amicus curiae* în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse, concluziile autorului excepției de neconstituționalitate și ale procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10, 29, 32 și 33 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1), ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 13 septembrie 2005. Analizând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, obiectul excepției în constituie dispozițiile art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1) lit.a) teza întâi, ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004, prevederi asupra cărora urmează să se pronunțe prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

- Art.19 alin.(3): „(3) *La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora*”;

- Art.29 alin.(1) lit.a) teza întâi: „(1) *Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție are următoarele atribuții:*

a) aprobă Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă [...]”;

- Art.31 alin.(1) lit.c): „(1) În materie penală, completele de judecată se compun după cum urmează: [...]”

c) pentru apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători”;

- Art.52 alin.(1): „(1) Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești”.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art.21 alin.(3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art.73 alin.(3) lit.l) privind domeniile de reglementare ale legii organice, ale art.126 alin.(1) și (4) privind instanțele judecătorești și ale art.147 alin.(4) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că problemele de drept constituțional ridicate privesc următoarele aspecte: (i) competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a înființa completuri specializate [art.19 alin.(3)]; (ii) competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe compunerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora [art.29 alin.(1) lit.a) teza întâi și art.31 alin.(1) lit.c)]; (iii) competența colegiilor de conducere ale curților de apel, tribunalelor, tribunalelor specializate și ale judecătorilor de a stabili modalitatea de desemnare a membrilor completurilor de judecată [art.52 alin.(1)].

19. Cu privire la competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a înființa completuri specializate, Curtea observă că autorul excepției pleacă de la premisa că stabilirea completurilor specializate se face numai prin lege, astfel că legea nu poate lăsa la discreția/aprecierea unui organ administrativ o asemenea competență. Cu alte cuvinte, completurile specializate s-ar constitui în mod nemijlocit prin lege, și nu printr-un act administrativ dat în temeiul legii. Or, legiuitorul are atât competența de a înființa el însuși completuri specializate, cât și de a reglementa în sarcina organului de conducere al instanței judecătorești competența de a înființa un astfel de complet. Nu există o regulă într-un sens sau altul, ambele modalități dând expresie ideii de instanță constituită potrivit legii. Niciun text constituțional sau convențional nu impune ca aceste completuri specializate să fie stabilite în mod nemijlocit și direct de legiuitor, din contră, rațiuni ce țin de flexibilitatea și suplețea reglementării pot determina legiuitorul să nu stabilească o obligație, ci o posibilitate de constituire a completurilor, caz în care evaluarea criteriilor care impun constituirea acestora trebuie realizată de organul de conducere al respectivei instanțe. Așadar, pot fi situații în care completurile specializate sunt stabilite direct prin lege [a se vedea art.29 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.219 din 18 mai 2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.279 din 21 aprilie 2003, și Decizia nr.417 din 3 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.825 din 10 octombrie 2019], însă, în mod alternativ, pentru a răspunde unor realități aflate în desfășurare, nimic nu împiedică legiuitorul să încredințeze decizia înființării unor asemenea completuri colegiului de conducere al instanței.

20. Prin Decizia nr.417 din 3 iulie 2019, paragraful 153, Curtea a statuat că „art.19 alin.(3) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 13 septembrie 2005, astfel cum a fost modificat prin art.215 pct.2 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.409 din 10 iunie 2011, a prevăzut că «La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora». Textul antereferit nu modifică art.29 din Legea nr.78/2000, astfel că judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr.78/2000 se realizează de completurile specializate. Rezultă că la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție se pot constitui alte completuri specializate în domeniile pentru care legea nu prevede în mod expres o asemenea obligativitate. Or, pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr.78/2000 exista o asemenea obligativitate încă din 2003, astfel că, în privința acestora, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are competența, începând cu anul 2011, de a le desființa pe cele existente, ci doar de a înființa alte completuri în

materiile în care legea nu obligă. Prin urmare, art.29 din Legea nr.78/2000 nu a fost implicit abrogat prin art.19 alin.(3) din Legea nr.303/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.71/2011”.

21. Astfel, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are competența de a refuza înființarea unor completuri specializate acolo unde chiar legea a prevăzut înființarea lor obligatorie [a se vedea situația completurilor de judecată specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr.78/2000], în schimb, dacă legea prevede posibilitatea înființării unor completuri specializate, decizia înființării lor aparține colegiului de conducere.

22. Faptul că legiuitorul a reglementat competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a aproba înființarea de completuri specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție nu înseamnă că acestuia i-a fost conferită o competență distonantă cu prevederile Constituției referitoare la legiferare. Legiuitorul nu a încredințat Colegiului de conducere un aspect care ține de legiferare, ci doar decizia de oportunitate în sensul constituirii unor astfel de completuri, decizie luată în temeiul legii. Prin urmare, temeiul constituirii completurilor specializate este legea, dar decizia constituirii aparține Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

23. În consecință, Curtea constată că legiuitorul are competența de a acorda Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție decizia constituirii completurilor specializate. Faptul că legiuitorul nu a prevăzut caracterul obligatoriu al înființării acestor completuri chiar în textul legii nu poate fi considerat o încălcare a art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție; legiferarea în considerarea acestui text constituțional a fost realizată prin simplul fapt al stabilirii posibilității înființării completurilor specializate. Reglementarea caracterului opțional al acestor completuri, și nu obligatoriu, nu echivalează cu o delegare a activității de legiferare, ci reprezintă o expresie a acesteia. Prin urmare, textul criticat nu încalcă art.61 și art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție.

24. Cu privire la art.126 alin.(4) din Constituție, Curtea a statuat că atunci când legiuitorul constituțional se referă la compunerea instanței supreme prin lege organică, nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională [Decizia nr.685 din 7 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1021 din 29 noiembrie 2018, paragraful 177]. Or, așa cum s-a arătat, legea este cea care prevede posibilitatea constituirii de completuri specializate, altele decât cele obligatorii reglementate, la rândul lor, prin lege, astfel că nu se poate reține încălcarea art.126 alin.(4) din Constituție.

25. Decizia administrativă de înființare a unor completuri specializate nu are nicio legătură cu activitatea de *jurisdictio* a instanțelor judecătorești, ceea ce înseamnă că art.126 alin.(1) din Constituție nu are incidență în cauză.

26. Invocarea art.21 alin.(3) din Constituție este realizată prin prisma faptului că textul criticat nu respectă o garanție a dreptului la un proces echitabil, și anume că instanța nu ar fi prevăzută de lege, ci de un act administrativ. Or, astfel cum s-a arătat anterior, deși luarea deciziei de constituire a completurilor specializate aparține Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, temeiul înființării lor este legea, ceea ce înseamnă că textul criticat respectă garanția dreptului la un proces echitabil ca litigiile să fie judecate de o instanță stabilită prin lege. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea art.21 alin.(3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești.

27. Cu privire la competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe compunerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora, Curtea reține că prin Decizia Curții Constituționale nr.27 din 22 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.166 din 28 februarie 2020, a statuat că ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de aducere la îndeplinire a unei măsuri/ finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege [paragraful 48]. Faptul că Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători, în condițiile în care legea nu reglementează în mod expres modalitatea de desemnare a acestora, nu poate fi considerat contrar legii, în sensul încălcării autorității legii cu eventuala consecință a creării unei paradigme juridice neconstituționale. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor completuri cu privire la care legea nu dispune nimic, caz în care se încadrează și situația litigioasă analizată, se constată că aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar [paragraful 51].

28. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca și pentru desemnarea membrilor completurilor de 3 judecători să fie utilizat procedeu tragerii la sorți, ar fi trebuit să reglementeze în mod expres acest lucru, ceea ce nu a făcut, lăsând, astfel, în marja de apreciere a Colegiului de conducere, ca organ

colegial de conducere competent să adopte regulamentul instanței supreme, să stabilească modalitatea concretă de desemnare a membrilor acestor completuri [paragraful 52]. Fără ca situația normativă existentă la instanțele ierarhic inferioare să fie un reper pentru cea de la Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnarea membrilor completurilor de judecată de la instanțele inferioare și membrilor completurilor de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție urmează același algoritm, iar o asemenea orientare normativă la nivelul actelor administrative a fost și este posibilă tocmai pentru că legea este cea care permite o opțiune între tragerea la sorți și nominalizare în privința completurilor de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, neexcluzând nici expres, nici implicit vreuna dintre cele două modalități de desemnare antereferte [paragraful 54]. Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători prin mijlocirea unui act administrativ cu caracter normativ nu încalcă exigențele constituționale ale art.126 alin.(4), întrucât actul administrativ nu face altceva decât să organizeze executarea legii. Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători este un aspect al compunerii acestora, astfel că aceasta trebuie realizată în baza și în temeiul legii, ceea ce s-a și întâmplat. Dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege [paragraful 57]. Soluția aleasă prin actul administrativ normativ, respectiv desemnarea membrilor completurilor antereferte la propunerea președintelui de secție și cu aprobarea Colegiului de conducere, nu este de natură să afecteze cerința independenței și imparțialității obiective a completurilor de 3 judecători, desemnarea prin tragere la sorți a membrilor completurilor nu este unica și singura modalitate prin care se asigură imparțialitatea obiectivă a acestora, putând exista și modalități alternative de desemnare în mod transparent a acestora, care să asigure un grad înalt de încredere în sistemul judiciar, de natură a înlătura orice suspiciune privind modul în care sunt repartizați judecătorii în aceste completuri [paragraful 60].

29. Raportat la criticile de neconstituționalitate formulate în cauza de față, Curtea reține că nu este chemată să se pronunțe asupra soluției normative cuprinse în regulamentul anterefert cu privire la modul concret de desemnare a membrilor completurilor, întrucât prevederile regulamentare nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate, ci dacă un act de reglementare primară poate transfera în domeniul actelor de reglementare secundară stabilirea organului competent să aprobe/ valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală și a modului concret de desemnare a membrilor acestor completuri. Legiuitorul are opțiunea să stabilească el însuși organul competent să aprobe/ valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative normative. Or, textul criticat dă expresie celei de-a doua ipoteze antereferte, astfel că a reglementat doar competența organului administrativ de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a adopta Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă, lăsându-se, astfel, acesteia obligația de a stabili, ca act de aplicare a legii, atât organul competent să aprobe/ valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală, cât și modul concret de desemnare a membrilor completurilor.

30. Nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca stabilirea organului competent să aprobe/ valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală și a modului de desemnare a membrilor completurilor să fie realizată în mod direct prin lege. În lipsa unei prevederi legale exprese, rezultă că legiuitorul a acceptat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare, prin care se lasă la latitudinea actului administrativ normativ alegerea celei mai articulate soluții în lipsa unei reglementări restrictive de nivel legal, nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că textul criticat nu contravine art.61 și art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție.

31. Curtea mai reține că, în prezenta cauză, este aplicabil *mutatis mutandis* paragraful 57 din Decizia nr.27 din 22 ianuarie 2020 în raport cu criticile formulate din perspectiva art.126 alin.(4) din Constituție. Astfel, modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători prin mijlocirea unui act administrativ cu caracter normativ nu încalcă exigențele constituționale ale art.126 alin.(4), întrucât actul administrativ nu face altceva decât să organizeze executarea legii. Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători este un aspect al compunerii acestora, astfel că aceasta trebuie realizată în baza și în temeiul legii. Dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege.

32. Prin urmare, având în vedere considerentele mai sus expuse, nu se poate susține nici încălcarea art.21 alin.(3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești.

33. Cu privire la competența colegiilor de conducere ale curților de apel, ale tribunalelor, ale tribunalelor specializate și ale judecătoriilor de a stabili modalitatea de desemnare a membrilor completurilor de judecată, Curtea observă că se critică însăși ideea de investire *ex lege* a acestora cu competența de a stabili compunerea completurilor, ceea ce înseamnă că pot opta pentru o anumită modalitate concretă de desemnare a membrilor completurilor, tocmai pentru că legea nu reglementează dacă aceasta se face aleatoriu sau prin nominalizare. Or, astfel cum s-a arătat, legiuitorul are opțiunea să stabilească el însuși organul competent să aprobe/ valideze compunerea completurilor de judecată sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative normative. Investirea/ desemnarea colegiilor de conducere *ex lege* cu competența de a stabili ele însele compunerea completurilor de judecată nu pune nicio problemă de constituționalitate. Curtea nu are competența să cenzureze opțiunea legiuitorului de a stabili la nivelul curților de apel, al tribunalelor sau al judecătoriilor organul competent să aprobe/ valideze compunerea completurilor de judecată, iar la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție să lase stabilirea organului competent în sarcina colegiului de conducere.

34. Cu privire la modul concret de desemnare a membrilor completului sunt aplicabile *mutatis mutandis* paragrafele 48 și 51 din Decizia nr.27 din 22 ianuarie 2020. Astfel, ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de aducere la îndeplinire a unei măsuri/finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor completuri cu privire la care legea nu dispune nimic, caz în care se încadrează și situația litigioasă analizată, se constată că aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar.

35. Nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca modul de desemnare a membrilor completurilor să fie realizată în mod direct prin lege. În lipsa unei prevederi legale exprese, rezultă că legiuitorul a acceptat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că textul criticat nu contravine art.61 și art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție.

36. Curtea mai reține că și în privința curților de apel, a tribunalelor, a tribunalelor specializate și a judecătoriilor, este aplicabil *mutatis mutandis* paragraful 57 din Decizia nr.27 din 22 ianuarie 2020, astfel că, dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege.

37. Prin urmare, pentru argumentele de mai sus, nu se poate susține încălcarea art.21 alin.(3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești. Totodată, art.126 alin.(4) din Constituție nu are incidență cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art.52 alin.(1) din Legea nr.303/2004, acesta referindu-se la Înalta Curte de Casație și Justiție, și nu la celelalte instanțe judecătorești.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d), al art.29 și al art.32 și 33 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și constată că dispozițiile art.19 alin.(3), ale art.29 alin.(1) lit.a) teza întâi, ale art.31 alin.(1) lit.c) și ale art.52 alin.(1) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Avocatului Poporului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 februarie 2021.